

Biskop H. David Burton
presiderande biskop

Välfärdens helgande arbete

Arbetet att sörja för varandra och "ta hand om de fattiga" är ett helgande arbete som Fadern befallt oss att utföra.

God morgon, bröder och systrar. År 1897 stod en ung David O. McKay utanför en dörr med en broschyr i handen. Som missionär i Stirling i Skottland hade han gjort det många gånger förut. Men den dagen öppnades dörren av en utmärkt kvinna. Hon var fattigt klädd med insjunkna kinder och okammat hår.

Hon tog broschyren som äldste McKay räckte henne och sade sex ord som han aldrig skulle glömma: "Kan jag köpa bröd med den?"

Händelsen efterlämnade ett bestående intryck på den unge missionären. Han skrev senare: "Från den stunden fick jag en djupare insikt om att Kristi kyrka bör vara, och är, intresserad av människans timliga frälsning. Jag gick därifrån med känslan att kvinnan jag träffat, med bitterhet i hjärtat mot människor och Gud, inte var i stånd till att ta emot evangeliets budskap. Hon behövde timlig hjälp men det fanns ingen organisation i Stirling, så vitt jag visste, som kunde ge henne den."¹

Några årtionden senare led världen under den stora depressionens börda. Det var under den tiden, den 6 april 1936, som president Heber J. Grant

och hans rådgivare J. Reuben Clark och David O. McKay tillkännagav vad som skulle komma att kallas kyrkans välfärdsprogram. Två veckor senare blev intressant nog äldste Melvin J. Ballard utnämnd som dess förste ordförande och Harold B. Lee som dess förste verkställande chef.

Det här var inget ordinärt åtagande. Herren hade rest upp anmärkningsvärda själar till att administrera välfärdsprogrammet, men president J. Reuben Clark klargjorde att "programmet etablerades enligt en uppenbarelse genom den Helige Anden till president Grant, och att dess verksamhet sedan dess har fortsatt genom liknande uppenbarelsen till bröderna som ansvarat för det".²

Beslutsamheten hos kyrkans ledare att lindra mänskligt lidande var lika fast som den var oåterkallelig. President Grant ville ha "ett system som skulle ... nå ut till och ta hand om människor oavsett kostnader". Han sade att han var villig att ta till sådana drastiska åtgärder som att "stänga seminarierna, lägga ner missionsarbetet en tid och även stänga templen, hellre än att låta folk gå hungriga".³

Jag var med president Gordon B.

Hinckley i Managua i Nicaragua när han talade till 1 300 medlemmar i kyrkan som hade överlevt en förödande orkan som krävt över 11 000 människoliv. "Så länge som kyrkan har resurser", sade han till dem, "ska vi inte låta er gå hungriga eller utan kläder eller tak över huvudet. Vi ska göra allt vi kan för att hjälpa er på det sätt som Herren har visat oss att det ska göras."⁴

En av de utmärkande egenskaperna i det här inspirerade evangeliecentrerade programmet är dess betoning på personligt ansvar och oberoende. President Marion G. Romney förklarade: "Många välmående personer har utarbetat program för att hjälpa behövande människor. Många av dessa program är emellertid utformade med det kortsiktiga målet att 'hjälpa människor' i stället för att 'hjälpa människor hjälpa sig själva'.⁵

Oberoende är en produkt av att leva förutseende och utöva ekonomisk självkontroll. Ända från början har kyrkan lärt att familjen, i den mån den kan, behöver ta på sig ansvaret för sin egen timliga välfärd. Det krävs av varje generation att på nytt lära sig oberoendets grundläggande principer: undvik skulder, lev efter sparsamhetens principer, förbered för svåra tider, lyssna på och följ de levande profeternas ord, utveckla disciplinen att kunna skilja mellan behov och önskningar och sedan leva därefter.

De ändamål, löften och principer som underbygger vårt arbete med att sörja för de fattiga och behövande sträcker sig långt bortom dödlighetens gränser. Det här heliga arbetet avser inte endast att hjälpa och välsigna dem som lider eller är behövande. Som Guds söner och döttrar kan vi inte ärva det eviga livet till fullo om vi inte är helt engagerade

i att sörja för varandra medan vi är här på jorden. Det är när vi välvilligt uppoffrar oss och ger av oss själva som vi lär oss om uppoffringens och helgelsens celestiala principer.⁶

Den store kung Benjamin lärde att en av orsakerna till att vi ger av våra ägodelar till de fattiga och lindrar deras nöd är för att vi ska kunna behålla våra synders förlåtelse från dag till dag och vandra utan skuld inför Gud.⁷

Sedan världens grundläggning har rättfärdiga föreningars väsen alltid växt fram ur den kristliga kärlekens gyllene vävnad. Vi längtar efter en fridfull värld och välmående samhällen. Vi ber att det ska finnas välvilliga och dygdiga föreningar där ogudaktighet övergetts och där godhet och rätt råder. Hur många tempel vi än bygger, hur snabbt vårt medlemsantal än ökar, hur positivt än världen ser på oss — om vi inte uppfyller det stora grundläggande budet att "hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ner och styrka de matta knäna",⁸ eller vänder oss bort från dem som lider och sörjer, så hamnar vi under fördömelse och behagar inte Herren,⁹ och det glädjestrålade hoppet vi har i vårt hjärta är inte längre inom räckhåll.

Över hela världen söker 28 000 biskopar upp de fattiga för att lindra deras behov. Varje biskop har till sin

hjälp ett församlingsråd som består av prästadöms- och biorganisationsledare, till exempel en hängiven hjälpföreningspresident. De "skyndar sig för att bistå främlingen ... de håller olja och vin på de nödställdas sårade hjärta ... de torkar den föräldralösas tårar och får ankans hjärta att glädjas".¹⁰

Kyrkans medlemmar och ledare över hela världen påverkas och vägleds positivt av lärdomarna och den gudomliga andan av kärlek till och omsorg om sina medmänniskor.

En prästadömsledare i Sydamerika kände sig tyngd av hungern och armodet som medlemmarna i hans lilla stav led av. Han ville inte se barnen lida av hunger, så han letade rätt på en oanvänd jordbit och organiserade prästadömet till att bruka den. De hittade en gammal häst och spände den för en enkel plog och började plöja marken. Men innan de hann avsluta arbetet slog tragedin till och den gamla hästen dog.

Istället för att låta sina bröder och systrar gå hungriga, spände prästadömsbärarna sig själva för den gamla plogen och plöjde den hårda marken. De tog bokstavligen på sig lidandets och bördans ok för sina bröder och systrar.¹¹

En händelse i min egen släkts historia är ett exempel på åtagandet att ta hand om de behövande. Många

har hört talas om Willies och Martins handkärrekompanier och hur dessa trofasta pionjärer led och dog när de utsattes för köld och försvagande omständigheter under färden västerut. Robert Taylor Burton, min farfars farfar, var en av dem som Brigham Young bad rida ut för att rädda dessa kära och förtvivlade heliga.

Om den tiden skrev min förfader i sin dagbok: "Snön var djup och det var mycket kallt ... så kallt att vi knappt kunde röra oss ... Det var 24 grader kallt ... så kallt att folket inte kunde gå vidare".¹²

Livräddande föda gavs ut till de strandsatta heliga men "trots allt som [undersättarna] gjorde var det många som dog och begravdes längs vägen".¹³

När de räddade heliga färdades längs leden genom Echo Canyon stannade flera vagnar för att bistå vid en liten flickas födelse. Robert märkte att den unga modern inte hade nog

S:t Catherine, Jamaica

med kläder för att hålla den nyfödda varm. Trots den bitande kylan "tog han av sig sin egen hemvävda skjorta och gav den till modern att svepa om baby".¹⁴ Barnet fick namnet Echo — Echo Squires — till minne av var och hur hon föddes.

Under senare år kallades Robert som presiderande biskop för kyrkan, ett ämbete han hade i mer än tre årtionden. När Robert Taylor Burton var 86 år blev han sjuk. Han samlade sin familj omkring sig för att ge dem sin sista välsignelse. Bland hans sista ord fanns detta enkla men djupsinniga råd: "Ta hand om de fattiga."¹⁵

Bröder och systrar, vi hedrar dessa uppfinningsrika jättar som Herren reste upp för att organisera och administrera välfärdsverksamheten för kyrkans behövande medlemmar. Vi hedrar dem som i vår tid når ut på oräkneliga sätt och ofta i tysthet för att "ta hand om de fattiga", föda den hungrige, klä den nakne, ge hjälp åt den sjuke och besöka de fångna.

Detta är det heliga arbete som Frälsaren förväntar sig av sina

lärjungar. Det är det arbete han älskade när han vandrade på jorden. Det är det arbete jag vet vi skulle se honom utföra om han var här ibland oss idag.¹⁶

För sjuttiofem år sedan och med en enkel början upprättades en verksamhet ägnad åt att andligen och timligen frälsa mänskligheten. Sedan dess har den förädlat och välsignat många miljoner människor över hela världen. Den profetiska välfärdsplanen är inte bara en intressant fotnot i kyrkans historia. Den är byggd på principer som definierar vilka vi är som ett folk. Den representerar vårt innersta väsen som lärjungar till vår Frälsare och vårt föredöme Jesus Kristus.

Arbetet att sörja för varandra och "ta hand om de fattiga" är ett helgande arbete som Fadern befallt oss att utföra och är gudomligt organiserat för att välsigna, förädla och upphöja hans barn. Må vi följa Frälsarens råd till en laglörd i liknelsen om den barmhärtige samariten: "Gå du och gör som han."¹⁷ Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, sammanst. av Clare Middlemiss (1955), s. 189.
2. J. Reuben Clark Jr, "Testimony of Divine Origin of Welfare Plan", *Church News*, 8 aug 1951, s. 15; se också Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), s. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, s. 34.
4. "President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States", *Ensign*, feb. 1999, s. 74.
5. Marion G. Romney, "Oberoendets celestia natur", *Liahona*, mars 2009, s. 15.
6. Se L&F 104:15–18; se också L&F 105:2–3.
7. Se Mosiah 4:26–27.
8. Se L&F 81:5; se också Matt 22:36–40.
9. Se L&F 104:18.
10. Joseph Smith i *History of the Church*, 4:567–568.
11. Intervju med Harold C. Brown, före detta verkställande chef för kyrkans välfärdstjänst.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, 2–6 nov. 1856.
13. Robert Taylor Burton, i Janet Burton Seegmiller, *"Be Kind to the Poor": The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), s. 164.
14. Lenore Gunderson, i Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton i Seegmiller, *"Be Kind to the Poor,"* s. 416.
16. Se Dieter F. Uchtdorf, "Du är mina händer", *Liahona*, maj 2010, s. 68–71, 75.
17. Luk 10:37.